

så deilig et hjem — forresten ville hun takke for alt.

Om fire dager reiste Else og Anne Katrine tilbake til skolen.

Og sannelig var det ikke morsomt å se Søren Busunds gamle ansikt igjen på stasjonen, da hun og Anne Katrine kom tilbake til skolen.

Til byen for å selge gamle klær

Våren var kommet og gikk igjen. Oppe i bjerkelunden hadde hele jordbunnen vært et teppe av hvitveis, hasseltreets fine rakler svaiet så bløtt i den klare luften, og mellom de mosegrodde stenene oppe i liene tittet de mørkeblå blåveisene fram mellom det årsgamle, brune, krøllete løvet.

Else Beck hadde sprunget over de bløte, våte markene, hvor det sa svupp under benene for hvert skritt, slått ut med armene, skreket av fryd og kommet hjem med hele favnen full av hvitveis med svakt rosenrødt skjær i kronbladene.

Og da liljekonvallene begynte å blomstre ble det kappestrid om hvem som kunne finne de største bukettene til frøken Lybæks bord!

De gikk omkring og plukket store, duftende buketter og hele huset duftet av liljekonvall som

var det dyppet i et bad av noe friskt, berusende noe.

Og til og med Else Beck måtte innrømme at det var vakrere her enn på heiene ved sjøen hjemme. Sånne mengder av liljekonvall ville ingen hjemme tro at det fantes i verden.

— Gid jeg kunne drukne i liljekonvall, ropte Else. Høysommeren kom med løv og blomster, med prestekraver og blåklokker utover de store jordene. Morelltrærne hadde blomstret som umåtelige buketter mot dytblå himmel, og humlene summet oppe i trærne som var de gale.

Der ble det spist frokost på verandaen og drukket kaffe i lysthuset ved det store stenbordet, og jentene botaniserte med frøken Lybæk og rev opp blomster i mengder, visne hauger som Gurine feide ut hver eneste dag.

Så begynte morellene å bli modne. Utenfor hver eneste liten stue langs veiene hang de gulrøde sukkermorellene, og de store kjøttmorellene og fristet.

Frøken Lybæk hadde to morelltrær i sin hage, men frøken Olsvig hadde høytidelig fredlyst dem, de skulle brukes til supper.

Å, de fæle søtsuppene til Olsvig!

På Demmen bugnet de gamle, krokete trær av bitte små, søte bær, men de måtte kjøpes, frøken Ladgård sto for salget. Det hjalp lite nok på lysten at tvillingene hadde med seg store skitne avisopprykk fylt med klisne bær — det måtte mer, meget mer til dersom alle de unge munnene hos frøken Lybæk skulle få nok.

En ting var sikkert, penger måtte de ha dersom de skulle få moreller!

Men noe særlig av den sort var for tiden ikke å oppdrive i noen pung. Så sa Else plutselig en dag:

— La oss selge noen gamle klær, så vi kan kjøpe frukt!

Hun husket på de gamle konene hjemme, som kom på dørene og ville kjøpe gamle klær.

De ble alle ivrige, unntatt Anne Katrine. Tross alle overtalelser var hun ikke til å rukke. Alle de andre kom hver med sitt. Kufter og kjoler og sko kom for en dag, ting som hadde ligget henslengt på kottene, og det ble en voldsom stor bylt. Else som så nylig var reist hjemmefra hadde dessverre ikke gammelt tøy, men noe

måtte ofres, og valget falt på en liten brun kufte og et gult silkelommetørkle, Else hadde funnet ut at det aldeles ikke kledde fregnene hennes.

Hele den store bylten skulle selges i byen, som lå ti minutter fra jernbanestasjonen. Men alt skulle skje i den dypeste hemmelighet.

Hvorfor, Else og Jutta fikk i oppdrag å reise til byen for å selge varene deres, og alt var ordnet.

De hadde fått lov til å reise til byen for å gjøre noen ærender sammen med frøken Olsvig. Søren Busund skulle kjøre dem og ta den store bylten med klær med seg.

Komiteen fikk sine instruksjoner: Under den og den pris måtte ikke noe selges, ellers ble alt overlatt til deres eget skjønn.

Alt gikk fint, bylten kom på vognen uten noen spørsmål, og de kom til stasjonen med det hele. Her viste det seg at de måtte betale et uventet tillegg i frakt å grunn av overvekt på pakken.

Pytt, sann, det gjorde ingen ting, nå fikk de jo snart en masse penger.

På stasjonen i byen skiltes frøken Olsvig fra

de tre. Dessverre måtte de ta et bybud for å transportere pakken opp til en kone som drev salg av brukte klær. Det tok deres siste penger, nå var det ikke en øre mer i noen av de tre små portemoneene.

I det trange illeluktende værelset hos konen hang klær i haugevis, oppå hverandre på alle vegger og på stumtjenere på gulvet. Her pakket de tre opp skattene sine.

Konen sto med hengende underleppe og vendte og dreide de små plaggene:

— Hva skal dere ha for dette småtteriet da?

De nevnte hva de hadde tenkt, og det var ganske små summer.

— Er dere rent fra vettet eller gjør dere narr?

— Meget av tøyet var jo nesten nytt, og de hadde tenkt — — —

— Se her og se her, sa konen og fant frem de utroligste skrøpeligheter ved tøyet.

Det ble med en eneste gang dårlig i deres øyne også. Flaut at de var kommet reisende med det gamle skrapet.

— Men silkelommetørklet ditt da, Else? sa Hvorfor, det er da nytt.

Else tok unnselig den lille brandgule lappen opp av lommen sin! Men konen formelig blåste den vekk.

— Vekk med sånt tøys! sa hun fornærmet. Se til å komme dere av gårde! Jeg har ikke tid til å stå her lenger.

De hadde ingen penger til bybud. Så latterlig det ville se ut når de måtte bære den svære pakken gjennom byen.

— Er det ingen andre som kjøper tøy da? spurte Else kjekt.

— Ingen kjøper sånt juks, sa konen.

Det var ikke noe annet å gjøre enn å begynne transporten til stasjonen. Ingen av dem var kjent i byen, så de kjente ikke bakgatene heller, slik at de kunne unngå folk.

De måtte traske midt i byens hovedgate. To bar foran og en bak, de var røde av varme, flau fordi de innbilte seg at alle mennesker stirret på dem.

— Kom så legger vi hele greia inn i en port og løper vår vei, sa Hervor.

Men så syntes de det også var leit, og så trasket de videre.

Puh! Nå var de endelig ved jernbanestasjonen igjen. Toget gikk ikke før om en time, men de hadde ikke penger og kunne ikke kjøpe noe, så de satte seg på en benk. Den store pakken lå ved siden.

Der kom frøken Olsvig heseblesende. Hun ville bare si at hun ikke kom til å reise med dette toget, de måtte reise alene.

Nå, det var da et lyspunkt, så slapp de spørsmål om den avskyelige pakken.

På deres egen stasjon sto Søren Busund med svenskevognen, og den gule diltet med deres habengut hjemover. Humøret var det ikke mulig for noen av dem å få opp igjen. Da de nærmet seg skolen, sa Hervor:

— Dere, vi legger pakken oppe i skogen, så henter vi den i kveld, det er så flaut å komme kjørende tilbake med den.

Det var en ypperlig ide, syntes Else og Jutta. Søren Busund måtte stanse, og pakken ble båret et godt stykke inn i skogen bak en stor gran.

— Så vemmelig dette er, dere, sa Hervor. Det var du som fant på det, sa hun fornærmet til Else.

— Du kunne jo sagt nei, sa Else freidig.

Jutta mukket også og satte underleppen enda mere fram enn vanlig.

Nå var de uvenner alle tre, og i den sinnstemning kom de svingende inn på gårdsplassen.

Kristiane, Marena og Dina kom stormende ut:

— Hvor meget fikk dere, fikk dere masse penger?

— Ti stille! Hysj! sa Hervor.

— Ja, men bare si hvor meget dere fikk. Vi har vært oppe i Teieplassen og bestilt fire liter moreller til i kveld.

— Er dere gale? spurte Else forferdet. Vi fikk ingen penger.

— Er dere aldeles rav ruskende gale? ropte de to jentene.

Der kom frøken Strøm:

— Kveldsmaten venter, skynd dere!

Mens de satt ved spisebordet, kom det en voldsom regnskur, regnet pisket i bakken, og hele verandaen flømnet av vann.

Og klesbylten der oppe bak grana?

— Fysj! for et avskyelig regn, sa Else.

— Avskyelig! sa frøken Lybæk. Snakk ikke

sånn om det deilige været Vårherre sender oss.

Det styrtregnet hele kvelden. Hervor, Else og Jutta måtte gå til bekjennelse overfor de andre medeierne av bylten.

— Hysj! ikke si noe, men alle klærne ligger bak et grantre like opp for den gamle smia.

— Sånne idioter dere har vært! sa Kristiane.

— Ja, i den grad, sa Marena.

— Hva skulle vi ha gjort da? spurte Else.

— Dere skulle naturligvis underhandlet med den vennelige konen.

De ble rykende uvenner alle sammen. Kristiane var sint på Else fordi hennes grå kjole med kornblå silkebesetning nå lå dyngvåt oppe i skogen, og Else var ergerlig over at Kristiane brukte seg for det hun ikke kunne noe for.

— Du er jo bindgal! Skjeller på meg for regnet som kommer fra himmelens skyer, sa Else og kneiste. Hun syntes selv at det var godt sagt.

— Jeg skjenner aldeles ikke på himmelens skyer, men på idiotiske mennesker! sa Kristiane. Og det syntes hun på sin måte var likeså godt sagt.

Det var ikke snakk om å hente bylten i kveld

i det pøsende regnværet. Hele natten pisket det på rutene og sildret det i takrennene.

Men neste morgen skinte solen.

Det glitret i blomst, og glitret i strå, og himmelen var dyp blå med store, hvite ullskyer.

Straks det var mulig å komme usett avsted, løp Hervor og Else oppover til smien.

De ble dyngvåte langt oppover kjolen, slik de løp i det høye gresset trettet gjorde de hele tiden — og der lå bylten gjennomvåt tvers igjennom.

Så pakket de opp stykke for stykke, hvert eneste plagg måtte vries. Og så kom latteren.

De hikstet av latter, den trillet gjennom skogen, for hvert nytt dyngvått plagg de tok opp, blusset den opp igjen i rene latterbyger opp mot den dyp blå luften med de hvite ullskyene.

Da Kristianes kjole kom fram, våt som om den var tatt opp av en balje, hengte Hervor og Else seg over halsen til hverandre i en latterbølge som ingen ende ville ta.

Så ble alle klærne lagt ut over smias gamle tak for å tørke, og alle de andre bedt opp for å se på utstillingen.

Litt etter litt ble alt sammen smuglet inn i huset igjen, uten at hverken Strøm eller Lybæk hadde anelse om ekspedisjonen.